

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะสรุปถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้ของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ภายในประเทศไทย พร้อมทั้งมีข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาได้ทราบถึงปัญหาของการประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้ของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ภายในประเทศไทย ซึ่งสามารถสรุปปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของล้งจีนได้ดังนี้

5.1.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ

5.1.1.1 กรณีที่ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้ ด้วยการรับซื้อผลไม้จากเกษตรกรมาคัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุ เพื่อส่งออกไปขายยังประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน แต่มีการนำผลไม้ที่ไม่ผ่านการคัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุบางส่วนขายในประเทศไทยนั้น ถือได้ว่าผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ได้ประกอบธุรกิจการค้าภายในเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผลทางการเกษตรพื้นเมืองที่ยังไม่มีกฎหมายห้ามไว้ ตามบัญชีสาม (13) ซึ่งผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) จะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้าโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว ตามมาตรา 8 (3) ทั้งนี้ หากล้งจีนประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้โดยไม่ได้รับอนุญาตดังกล่าวจะมีโทษตามมาตรา 37

5.1.1.2 กรณีที่ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้ ด้วยการรับซื้อผลไม้จากเกษตรกรมาคัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุ เพื่อส่งไปยังสาธารณรัฐประชาชนจีนนั้น ถือว่าเป็นการให้บริการบริษัทแม่ในต่างประเทศ ตามธุรกิจบริการบัญชีสาม (21) และไม่เป็นธุรกิจบริการที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว ตามกฎกระทรวงกำหนดธุรกิจบริการที่ไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงกำหนดธุรกิจบริการที่ไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตการประกอบธุรกิจของสำนักงานผู้แทนโดย

ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) จะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามมาตรา 8 (3) เช่นเดียวกัน หากฝ่าฝืนก็จะมีโทษตามมาตรา 37

และนอกจากนี้ กรณีผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ได้รับจ้างคัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุผลไม้ที่ปลูกในประเทศไทยให้แก่ผู้ประกอบการรายอื่น ก็ถือว่าเป็นการบริการ ตามธุรกิจบริการบัญชีสาม (21) เช่นเดียวกัน โดยจะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามมาตรา 8 (3)

5.1.1.3 กรณีที่ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้ ด้วยการรับซื้อผลไม้จากเกษตรกรในประเทศไทยแล้วส่งออกไปขายในต่างประเทศทั้งหมด รวมถึงกรณีที่ได้คัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดก่อนการส่งออก ถือว่าเป็นการประกอบธุรกิจส่งออก ซึ่งไม่อยู่ภายใต้การกำกับตามบัญชีธุรกิจท้ายพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ดังนั้น ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) จึงไม่ต้องขออนุญาตตามกฎหมายฉบับนี้

ทั้งนี้ กรณีผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ได้คัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุของผลไม้เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดก่อนการส่งออก ถือว่าขั้นตอนการคัดกรองคุณภาพและขนาดบรรจุของผลไม้เป็นส่วนหนึ่งของการส่งออก จึงสามารถกระทำการดังกล่าวได้โดยไม่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 เช่นเดียวกัน

อนึ่ง การประกอบธุรกิจของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ที่เข้ามารับซื้อผลไม้ (สินค้าเกษตร) ในประเทศไทยโดยทำสัญญาซื้อขายระหว่างผู้ประกอบการกับเกษตรกรเจ้าของสวนผลไม้แบบวิธีการซื้อเหมาทั้งสวน มีการกำหนดราคาซื้อและคุณภาพของผลไม้ไว้ว่าจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่ได้ตกลงกัน ซึ่งตามข้อ 5.1.1.1-5.1.1.2 ถือเป็นการประกอบธุรกิจการค้าภายในเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผลทางการเกษตรพื้นเมืองที่ยังไม่มีกฎหมายห้ามไว้ ตามบัญชีสาม (13) หรือถือเป็นการให้บริการบริษัทแม่ในต่างประเทศ ตามธุรกิจบริการบัญชีสาม (21) และไม่เป็นธุรกิจบริการที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว ตามกฎกระทรวงกำหนดธุรกิจบริการที่ไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงกำหนดธุรกิจบริการที่ไม่ต้องขออนุญาตในการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 ซึ่งจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตการประกอบธุรกิจของสำนักงานผู้แทน โดยทั้งสองกรณีดังกล่าวผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) จะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามมาตรา 8 (3) หากฝ่าฝืนจะมีโทษตามมาตรา 37 ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542

5.1.2 ปัญหากฎหมายกรณีผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) มีการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายในประเทศไทย แต่ได้ดำเนินธุรกิจโดยใช้คนไทยเป็นตัวแทนแทนอำพรางหรือนอมินี (Nominee)

จากบทนิยามในมาตรา 4 (3) และ (4) ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ไม่มีการบัญญัติถึงสัดส่วนผู้ถือหุ้นของคนต่างด้าวฝ่ายข้างมากในนิติบุคคลไทย ทำให้คนต่างด้าวสามารถเข้ามาบริหารจัดการนิติบุคคลสัญชาติไทยได้ เช่น นิติบุคคลไทยที่มีคนต่างด้าวเกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ถือหุ้นทั้งหมดและผู้ถือหุ้นของคนต่างด้าวนั้นถือหุ้นไม่เกินกึ่งหนึ่งของทุนจดทะเบียน นิติบุคคลนี้จะเป็นนิติบุคคลไทยเพราะไม่เข้าองค์ประกอบของนิยามคำว่า คนต่างด้าว ตามมาตรา 4 (3) และ (4) ทำให้ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) เห็นช่องว่างของกฎหมายนี้ ด้วยการจัดตั้งเป็นนิติบุคคลในประเทศไทย แต่จัดให้คนสัญชาติไทยดำเนินการแทนเพื่อถือประโยชน์จากการเป็นนิติบุคคลสัญชาติไทยโดยไม่ต้องขออนุญาตประกอบกิจการในธุรกิจตามบัญชีสองหรือบัญชีสาม ด้วยการใช้สภาพนิติบุคคลไทยกระทำการแทนคนต่างด้าว อันเป็นการหลีกเลี่ยงข้อกฎหมายที่จะควบคุมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวโดยการใช้ชื่อบุคคลสัญชาติไทยถือหุ้นแทนคนต่างด้าวโดยตรงอำพรางผู้ถือหุ้นที่แท้จริงหรือเรียกว่า “Norminee” เพื่อให้คนต่างด้าวสามารถหลบเลี่ยงกฎหมายเข้ามาประกอบธุรกิจที่ห้ามคนต่างด้าวประกอบกิจการ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดต่อพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542

5.1.3 ปัญหาการควบคุมและตรวจสอบการประกอบธุรกิจของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน)

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ได้กำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวโดยการกำหนดประเภทของธุรกิจที่ห้ามมิให้คนต่างด้าวประกอบกิจการไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติออกเป็นสามบัญชี ซึ่งมีการบัญญัติไว้ในมาตรา 8 ภายใต้บังคับมาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 10 และมาตรา 12

จากกรณีศึกษาพบว่า ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) จะสามารถประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้มัซึ่งถือว่าเป็นธุรกิจตามบัญชีสาม (13) หรือ (21) ได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว ดังนั้นเมื่อผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจโรงคัดผลไม้มัในประเทศไทยแล้ว มาตรการในการควบคุมตรวจสอบต่อไปว่า ผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) นั้นจะประกอบธุรกิจนั้นจริงหรือไม่ หรือว่าให้บุคคลต่างด้าวรายอื่นประกอบธุรกิจดังกล่าวแทนซึ่งจะมีโทษตามมาตรา 35 โดยในมาตรา 30 ได้ให้อำนาจนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการเข้าไปไปในสถานที่ที่คนต่างด้าวประกอบธุรกิจได้

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว มีเพียงมาตรา 30 เท่านั้น ที่ให้อำนาจแก่นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกหนังสือสอบถาม หรือเรียกบุคคลใดมาชี้แจงข้อเท็จจริง หรือส่งเอกสารเพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง หรืออาจเข้าไปในสถานที่ที่คนต่างด้าว

ประกอบธุรกิจในช่วงเวลาทำการเพื่อตรวจสอบให้การประกอบธุรกิจเป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว โดยได้รับความเห็นชอบเป็นหนังสือจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้าก่อน และต้องมีหนังสือบอกกล่าวแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวันทำการ ผู้วิจัยเห็นว่า การที่พระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจแก่นายทะเบียนและเจ้าหน้าที่เพื่อเข้าไปตรวจสอบในสถานประกอบการธุรกิจของคนต่างด้าวนั้น เพื่อมุ่งหาพยานหลักฐานพิสูจน์ความผิดของคนต่างด้าวให้มาก แต่เนื่องจากการปฏิบัติงานของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 30 จะต้องทำเป็นหนังสือบอกกล่าวแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวันทำการนั้นไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการที่จะเอาผิดกับคนต่างด้าวที่ได้ทำการฝ่าฝืนเพราะหากมีการแจ้งล่วงหน้าดังกล่าวก่อนที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปทำการตรวจสอบ ผู้ประกอบการซึ่งเป็นคนต่างด้าวที่กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมายอยู่นั้น มีเวลาเตรียมตัว ปกปิด ทำลาย หรือยกย้ายพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ ทำให้การตรวจสอบของนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงและไม่เพียงพอที่จะลงโทษคนต่างด้าวที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย แต่ถ้าพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจนายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่ที่สามารถเข้าไปตรวจสอบสถานประกอบการธุรกิจของคนต่างด้าวในทันที เพียงแต่มีหนังสืออนุญาตจากต้นสังกัดไปแสดงให้เห็นว่ามีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ (เหมือนกับหมายค้นของศาล) กรณีนี้จะทำให้นายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่สามารถได้ข้อมูลของสถานประกอบการของคนต่างด้าวตรงกับความเป็นจริง หรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพราะเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานประกอบการ ไม่มีโอกาสเตรียมตัว เนื่องจากไม่รู้ตัวมาก่อนว่าจะมีการเข้าตรวจจากนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ จะทำให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ข้อเท็จจริงที่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมายได้มากกว่าวิธีการที่ต้องแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อยสามวันทำการ

5.1.4 ปัญหาบทลงโทษในการถือหุ้นแทนคนต่างด้าวต่ำเกินไป

การที่ผู้ซื้อจีน (สั่งจีน) ประกอบธุรกิจ โรงคัดผลไม้ในประเทศไทย โดยให้คนไทยถือหุ้นแทนซึ่งเป็นการหลีกเลี่ยงการประกอบธุรกิจตามบัญชีสามของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 เป็นการอำพรางผู้ถือหุ้นที่แท้จริงโดยมีคนไทยถือหุ้นหรือให้การช่วยเหลือ ถือเป็นการผิดตาม มาตรา 35 มาตรา 36 และมาตรา 37 ซึ่งจะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 มีบทลงโทษทั้งจำคุก หรือปรับ หรือทั้งจำคุกและปรับ โดยโทษในส่วนของ การจำคุกมีเพียงไม่เกินสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับนั้น ถือว่าทั้งระวางโทษจำคุกหรือปรับดังกล่าวยังเป็นระวางโทษที่น้อยมากเมื่อเทียบกับความสำคัญของการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวซึ่งมีผลกระทบต่อความมั่นคง

และระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ทำให้ในทางปฏิบัติยังคงมีการถือหุ้นแทนคนต่างด้าวอยู่เป็นจำนวนมาก

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ควรกำหนดบทลงโทษให้สูงขึ้นจากเดิม เพื่อให้ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นคนต่างด้าวหรือคนไทยที่สนับสนุนคนต่างด้าวให้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัว โดยกำหนดโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี (จากเดิมจำคุกไม่เกินสามปี) และปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงสิบห้าล้านบาท (จากเดิมปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท) และในส่วนที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลต้องระวางโทษปรับวันละห้าหมื่นบาทถึงหนึ่งล้านบาทตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ (จากเดิมปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท) เหตุผลที่ผู้วิจัยเห็นว่า การกำหนดบทลงโทษให้สูงขึ้นจากเดิมนั้น เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวและเป็นผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิดโดยตรง ควรกำหนดบทลงโทษทั้งโทษจำคุกและโทษปรับให้สูงกว่าปัจจุบันเพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืน หรือทำให้เกิดความเกรงกลัวในการที่จะกระทำความผิดทั้งคนต่างด้าวและคนไทย

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ได้ศึกษาปัญหากฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในธุรกิจโรงคัดผลไม้ของผู้ซื้อจีน (ล้งจีน) ภายในประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมคำนิยาม ของคำว่า “คนต่างด้าว” ในมาตรา 4 (3) (ก) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ให้หมายความรวมถึงนิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนในประเทศไทยที่คนต่างด้าวมีสหธิหรือออกเสียง หรืออำนาจในการควบคุมกิจการด้วย

5.2.2 ควรบัญญัตินิยามของ “คนต่างด้าว” ให้ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการถือหุ้นทางตรงตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ที่ให้คนต่างด้าวถือหุ้นได้ร้อยละ 49 หรือการถือหุ้นทางอ้อมที่คนต่างด้าวถือหุ้นผ่านบุคคล และนิติบุคคลที่เป็นส่วนของหุ้นอีกร้อยละ 51 กฎหมายควรมีความชัดเจนว่าต้องการให้คนต่างด้าวถือหุ้นทางอ้อมได้หรือไม่ หากไม่ต้องการให้ถือหุ้นทางอ้อมควรมีบทบัญญัติถึงคุณสมบัติของผู้ที่หุ้นอีกร้อยละ 51 ให้ชัดเจน

5.2.3 ควรมีแนวทางแก้ปัญหาดัวแทนอำพราง (Nominee) เช่น บัญญัตินิยามคำว่า “ตัวแทนอำพราง” และ “ธุรกรรมอำพราง” เพื่อให้เกิดความชัดเจนทั้งความหมายและนิติกรรมทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสัญญา หรือการดำเนินการใดๆ กับผู้อื่น นิติกรรมทางการเงิน ทางธุรกิจ หรือการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินใดๆ หรือสิทธิในทรัพย์สินนั้นแทนคนต่างด้าว รวมถึงบัญญัติพฤติกรรมที่เข้าข่ายลักษณะการกระทำความผิดฐานตัวแทนอำพราง เช่น การซื้อ ขาย เช่า ให้เช่า

โอน รับโอน หรือครอบครองทรัพย์สิน โดยเจตนาเป็นตัวแทนอำพราง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ เพื่อปกปิด หรืออำพรางสิทธิที่แท้จริงของการได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือ สิทธิใดๆ แทนคนต่างด้าว รวมทั้งการให้การสนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือคนต่างด้าว

5.2.4 ควรแก้ไขเพิ่มโทษตามมาตรา 35-37 ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ด้วยการกำหนดบทลงโทษให้สูงขึ้นจากเดิม เพื่อให้ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นคนต่างด้าวหรือคนไทยที่สนับสนุนคนต่างด้าวให้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัว โดยกำหนดโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี (จากเดิมจำคุกไม่เกินสามปี) และปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงยี่สิบล้านบาท (จากเดิมปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท) และในส่วนที่ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลต้องระวางโทษปรับวันละห้าหมื่นบาทถึงหนึ่งล้านบาทตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ (จากเดิมปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท) ทั้งนี้ เหตุผลที่เสนอให้มีการกำหนดบทลงโทษให้สูงขึ้นจากเดิม เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวและเป็นผลร้ายแก่ผู้กระทำความผิดโดยตรง

5.2.5 ควรให้อำนาจนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว หรือกรณีที่มีเหตุสงสัยว่าคนต่างด้าวมีการหลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามกฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 มาตรา 30 โดยให้มีอำนาจในการตรวจสอบเมื่อได้รับความเห็นชอบจากอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า แต่ไม่จำเป็นต้องมีหนังสือบอกกล่าวแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองล่วงหน้า ทั้งนี้ เพื่อมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่มีโอกาสในการเตรียมตัวปกปิด หรือโยกย้ายพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ ก่อนนายทะเบียนหรือเจ้าหน้าที่จะเข้าตรวจ

จากข้อเสนอแนะดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า การแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามของคำว่า “คนต่างด้าว” ตามมาตรา 4 (3) หรือ มาตรา 4 (4) ให้ครอบคลุมถึงอำนาจบริหารจัดการ และการเพิ่มคำนิยามของคำว่า “ตัวแทนอำพราง” และ “ธุรกิจอำพราง” เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการตีความ และการแก้ไขอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานในการควบคุมหรือตรวจสอบการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวตามมาตรา 30 ให้มีความเหมาะสมมากกว่าเดิม รวมถึงการเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 35 มาตรา 36 และมาตรา 37 ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 นั้น จะเป็นประโยชน์ต่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ได้ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และสอดคล้องกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในปัจจุบัน